

den Side og siger: Her ere nu de højeste Nødraab! Lad os se, hvorledes det er gaaet med den Industri, og saa finder, at denne Industri har udviklet sig godt, tror — formoder jeg — den ærede Ordfører, at dermed har han udtømt Spørgsmaalet og faaet Svar paa det. Men det er paa ingen mulig Maade Tilfældet. Det kan han, som jeg i Gaar i den Handelspolitik, som den ærede Ordfører kalder for lutter Almindelighed, paaaviste, se i Tekstilindustrien. I Tekstilindustrien vil det efter alt, hvad jeg kan se, gaa saaledes, at hvis Toldnedsættelsen bliver vedtagen, vil Industrien ikke derfor vælte. Industrien som saadan vil bestaa, den vil muligvis endog vise højere Produktionstal efter Nedsættelsen — muligvis, siger jeg — end før, men ser man efter i Bedrifterne, vil man opdage, at i denne smukt aftrappede Industri, som har Forretninger paa 2—3 Mill. Kr. og Forretninger paa 25,000 Kr. — et Forhold, som vi kunde ønske skulde udvikle sig naturligt videre —, vil netop dette Forhold blive kastet om derved, at Tolden i væsentlig Grad nedsættes. De smaa Bedrifter ville gaa under, de store ville udvide sig. Vi ville altsaa faa akkurat det stik modsatte ud af det, som de Herrer ville opnaa. Den ærede Ordførers Studier paa dette Omraade have heller ikke været omfattende nok. Hvis den ærede Ordfører havde vendt sig til andre Lande, hvor en Frihandelsbevægelse er sat ind, og havde søgt Erfaringer fra dem, vilde han paa sit Spørgsmaal have kunnet faa Svar, der gik i en helt anden Retning.

Jeg kommer til at tænke f. Eks. paa Jerntoldens Afskaffelse i Tyskland. Gang efter Gang, naar man havde Toldlovsforslag i frihandleriske Perioder, gik det ud over Jernindustrien, over „Skorstensbaronerne“; der var ikke Haansord nok for dem; Stemningen var imod dem; og i 1874, tror jeg, det var, stod der en deputeret, v. Behr, op, da Talen var om at stryge den sidste Rest af Beskyttelsen, der var bleven tilbage for Jernindustrien, og han gjorde sig berømt ved følgende Udtalelse: „De ville vel ikke forlange af mig, mine Herrer, at jeg skal bevise Nødvendigheden af Jerntoldens fuldstændige Afskaffelse. Aksiomer, mine Herrer,“ — det vil sige Sætninger, som bero paa Naturlove — „dem beviser man ikke.“ Saa blev den Jerntold strøgen, men det kostede Tyskland $\frac{2}{3}$ af den ene af sine to største Industrier, Jernindustrien.

Hvis man som jeg, sagde den ærede

Ordfører, vil give Industrien al den Beskyttelse, den beder om, maa det jo gaa udover Forbrugerne. Hvem siger, at jeg vil give al den Beskyttelse, man beder om. Det er netop det, jeg ikke har villet. Jeg har været nødt til at tage disse Satsers og stille dem op, som de bleve givne mig, fordi jeg ikke kunde skride til Undersøgelser. Jeg var nødt til det saa meget mere, som jeg, hvor jeg gik ned under Overfladen, traf saavel i Forslaget og Ændringsforslagene som i de Forretninger, jeg undersøgte, Satsers, som efter min Overbevisning maatte gøre Skade. Jeg var saa nødt til at tage et almindeligt Standpunkt. Jeg var nødt til at forsvare en bestemt Tendens, nemlig: Det gaar ikke an, at dette Forslag kommer ud uden en nærmere Bearbejdelse, det gaar ikke an, at vi lade Fejl gaa igennem, som kunde skade Industrien, som kunde ødelægge Kapitalen og forringe Arbejdslejligheden her i Landet.

Hvis der var givet mig den nødvendige Tid, hvis jeg havde kunnet tage de enkelte Erhverv, navnlig dem, der vare megen Tvivl om, op til nærmere Undersøgelse, havde det aldeles ikke været min Agt at tage en Sats fra den ene Side saa lidt som fra den anden. Det er overhovedet en stor Misforstaaelse, dersom man opfatter mig som Beskyttelsesmand i i den Forstand, at jeg tror, det gælder om at faa den mest mulige Beskyttelse eller den højst mulige Beskyttelse. Jeg ved meget godt, at Beskyttelsen kan blive en Sovepude, paa hvilken et Erhverv kan gaa tilbage, men jeg ved ogsaa meget godt, at man kan fratage et Erhverv en nødvendig Beskyttelse, og saa kan det gaa under.

Den højtærede Minister udtalte, at jeg skulde have sagt, at Fabrikken ved Middelfart vilde gaa fallit, dersom dette Forslag vedtages. Jeg protesterede den Gang, men den højtærede Minister protesterede igen. Jeg skal nu tillade mig med den højtærede Formands Billigelse efter Fortrykket at oplæse, hvad jeg har sagt. Jeg sagde: „Denne Fabrik vil man nedsætte Beskyttelsen for, og man vil nedsætte den for langt. Hvad Sats den Fabrik skal have, kan jeg naturligvis lige saa lidt sige her som for mange andre Ting, men man vil under alle Omstændigheder gaa den saa nær, at den ikke vil kunne klare sig med det.“ Dermed har jeg ikke just sagt, at den vil gaa fallit. Jeg maa nu sige, at jeg tror ikke, den Fabrik kan bestaa, hvis den Sats, som er bleven sat for den i Lovforslaget, bliver ført igennem, men jeg har ikke sagt andet, end hvad jeg nu